

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ ARAŞTIRMA POTANSİYELİNİN GELİŞTİRİLMESİNE YÖNELİK DEĞERLENDİRME RAPORU

SÜ ARAŞTIRMA DEKANLIĞI

NİSAN 2025

ÖNSÖZ

Günümüzde üniversitelerin bilimsel üretkenliği ve araştırma kapasitesi, ulusal ve uluslararası alanda rekabet güçlerini belirleyen temel faktörlerin başında yer almaktadır. **Selçuk Üniversitesi** olarak, mevcut araştırma potansiyelimizin doğru bir şekilde analiz edilmesi, geliştirilmesi gereken alanların tespit edilmesi ve geleceğe yönelik stratejilerin oluşturulması büyük önem taşımaktadır. Bu amaçla **SÜ Araştırma Dekanlığı Koordinatörlüğü** tarafından hazırlanan "**Selçuk Üniversitesi Araştırma Potansiyelinin Geliştirilmesine Yönelik Değerlendirme Raporu**", üniversitemizin araştırma kültürünü daha ileri seviyelere taşımak için atılması gereken adımları ortaya koymayı hedeflemektedir. Akademisyenlerimizin kıymetli görüşleri ile hazırlanan bu rapor; mevcut durum analizi, gelişim ve destek stratejileri, uluslararası iş birlikleri, teknoloji ve yenilikçilik, akademik kültür ve motivasyon başlıkları altında üniversitemizin araştırma ekosistemini daha güçlü, daha üretken ve daha sürdürülebilir bir yapıya kavuşturmak adına önemli bir yol haritası sunmaktadır. Rapor, üniversitemizin bugünün ihtiyaçlarının yanı sıra gelecek beklentilerini de gözeterik kapsamlı bir şekilde ele alınmıştır.

Selçuk Üniversitesi'nin dinamikleri dikkate alınarak hazırlanan bu raporun, yalnızca üniversitemizin araştırma vizyonunu geliştirmekle kalmayıp araştırma potansiyelini güçlendirmek isteyen tüm yükseköğretim kurumlarına da yol gösterecek ve kaynak teşkil edecek bir çalışma olacağına gönülden inanıyoruz.

Prof. Dr. Hüseyin YILMAZ

Selçuk Üniversitesi Rektörü

ÜNİVERSİTE ARAŞTIRMA POTANSİYELİ GELİŞİMİ İÇİN UZMAN GÖRÜŞ FORMU

Sayın Hocam; Üniversitemizin araştırma potansiyelini artırmaya yönelik daha iyi stratejiler geliştirmek amacıyla bu formda yer alan sorular hakkında görüşlerinizi rica ediyoruz.

1. MEVCUT DURUM ANALİZİ

- 1.1. Sizce üniversitelerdeki araştırma potansiyelini belirleyen en önemli faktörler nelerdir?
- 1.2. Üniversitenizde/çalıştığınız kurumda araştırma faaliyetlerini teşvik eden mevcut politikalar ve destek mekanizmaları nelerdir?
- 1.3. Üniversitenizin araştırma potansiyelini nasıl değerlendiriyorsunuz? (Güçlü ve zayıf yönleri nelerdir?)
- 1.4. Araştırmacıların en çok karşılaştığı zorluklar nelerdir? (Finansman, altyapı, akademik iş birlikleri vb.)

2. GELİŞİM VE DESTEK STRATEJİLERİ

- 2.1. Üniversitelerde araştırma potansiyelini artırmak için hangi stratejilerin uygulanması gerektiğini düşünüyorsunuz?
- 2.2. Araştırma fonları ve destek mekanizmalarının artırılması için hangi yöntemler etkili olabilir?
- 2.3. Üniversite-sanayi iş birlikleri araştırma kapasitesini nasıl geliştirebilir?
- 2.4. Araştırmacıların daha fazla proje üretmesini sağlamak için nasıl teşvikler uygulanabilir?
- 2.5. Disiplinlerarası araştırmaların teşvik edilmesi için hangi adımlar atılmalıdır?

3. ULUSLARARASI BOYUT VE İŞ BİRLİKLERİ

- 3.1. Üniversitenizin uluslararası araştırma iş birlikleri yeterli mi? Geliştirilmesi için neler yapılabilir?
- 3.2. Uluslararası fonlara ve projelere erişimi artırmak için nasıl bir yol izlenmelidir?
- 3.3. Yabancı akademisyen ve araştırmacılar ile iş birliklerini güçlendirmek için önerileriniz nelerdir?

4. TEKNOLOJİ VE YENİLİKÇİLİK

- 4.1. Üniversitenizde araştırmaların ticarileşmesi ve girişimcilik ekosistemine entegrasyonu konusunda mevcut durum nedir?
- 4.2. Araştırma merkezleri ve laboratuvarların etkin kullanımını artırmak için hangi yenilikçi çözümler önerirsiniz?
- 4.3. Dijitalleşme ve yapay zekâ gibi yeni teknolojiler araştırma süreçlerine nasıl entegre edilebilir?

5. AKADEMİK KÜLTÜR VE MOTİVASYON

- 5.1. Akademisyenlerin araştırmaya daha fazla yönelmesi için ne tür akademik teşvikler sağlanmalıdır?
- 5.2. Yayın ve atıf sayısını artırmak için akademik camiada nasıl bir motivasyon sağlanmalıdır?
- 5.3. Genç araştırmacılar ve doktora öğrencileri için destek programları nasıl daha etkili hale getirilebilir?

6. SONUÇ VE ÖNERİLER

- 6.1. Üniversitelerde araştırma faaliyetlerinin daha iyi bir noktaya gelmesi için en kritik üç önerinizi paylaşabilir misiniz?
- 6.2. Araştırma ekosisteminin sürdürülebilirliği için uzun vadeli önerileriniz nelerdir?

Bu rapor Selçuk Üniversitesi Araştırma Dekanlığı Koordinatörlüğü tarafından kurumun araştırma potansiyelinin geliştirilmesi için Selçuk Üniversitesi'nde araştırma potansiyeli yüksek 100 öğretim üyesi ve 23 fakülte yöneticisinin görüşlerinden faydalanılarak hazırlanmıştır. Akademisyenlerden üniversitelerin araştırma potansiyeline ilişkin "Mevcut Durum Analizi (4)", "Gelişim ve Destek Stratejileri (5)", "Uluslararası Boyut ve İş Birlikleri (3)", "Teknoloji ve Yenilikçilik (3)", "Akademik Kültür ve Motivasyon (3)", "Sonuç ve Öneriler (2)" başlıkları altında toplam 20 soruyu cevaplamaları istenmiştir. Akademisyen ve yöneticilerimizin yanıtları ilgili başlıklar altında değerlendirilmiş ve üniversitelerin araştırma potansiyelinin gelişimi hakkında genel değerlendirme yapılarak rapor tamamlanmıştır.

1. MEVCUT DURUM ANALİZİ

1.1. Sizce üniversitelerdeki araştırma potansiyelini belirleyen en önemli faktörler nelerdir?

Üniversitelerdeki araştırma potansiyelini şekillendiren unsurlar arasında hem bireysel hem de kurumsal düzeyde etki eden çok sayıda faktör bulunmaktadır. Akademisyenlerin görüşleri, bu faktörlerin yalnızca teknik ve yapısal değil, aynı zamanda kültürel ve yönetsel boyutlarıyla da ele alınması gerektiğini göstermektedir. **Özellikle öğretim üyelerinin niteliği, bilgi birikimi ve araştırma kültürüne yatkınlıkları, araştırma süreçlerinin verimli işlemesi açısından temel bir dinamik olarak öne çıkmaktadır.** Akademik kadronun yeterli olması ve **öğretim elemanlarına destek verecek araştırma görevlilerinin bulunması** ise bu yapıyı destekleyen önemli bir tamamlayıcıdır. Fiziksel araştırma altyapısının yeterliliği, araştırma süreçlerinin sürdürülebilirliğinde kritik bir rol üstlenmektedir. Ayrıca kütüphane erişimi ve veri tabanlarının zenginliği araştırmacıların bilimsel kaynaklara erişimini kolaylaştırarak üretkenliği artırmaktadır. Öte yandan, modern laboratuvar olanaklarının eksikliği, araştırma ekipmanlarının yetersizliği ve altyapının güncel teknolojilerle desteklenmemesi, potansiyelin tam olarak ortaya çıkmasına engel teşkil etmektedir. **Bu bağlamda, teknolojik yatırımların yapılması, ortak kullanıma açık laboratuvarların kurulması ve multidisipliner araştırma merkezlerinin desteklenmesi gerekliliği** görüş bildiren birçok akademisyen tarafından vurgulanmıştır.

Finansal kaynakların yeterliliği, tüm bu süreçlerin gerçekleştirilebilirliğini belirleyen en temel unsurlardan biri olarak görülmektedir. Araştırma projeleri için üniversite içi ve dışı fonlara

erişimin sağlanması, devlet desteklerinin yanı sıra özel sektör ve uluslararası fonlara ulaşımın kolaylaştırılması gerekmektedir. Araştırma bütçesinin yalnızca projelere değil, aynı zamanda araştırmacının ihtiyaç duyduğu tüm malzeme, yazılım ve hizmetlere ulaşım için de kullanılabilir olması gerektiği yönünde görüş birliği bulunmaktadır.

Araştırma ortamının niteliği yalnızca maddi kaynaklara değil, aynı zamanda üniversite yönetiminin vizyonuna ve oluşturduğu kurum kültürüne de bağlıdır. Akademik özgürlüğün desteklenmesi, huzurlu ve motive edici bir çalışma ortamının oluşturulması, disiplinlerarası işbirliklerinin teşvik edilmesi ve inovasyona açık bir vizyonun varlığı araştırma verimliliğini doğrudan artırmaktadır. **Ayrıca üniversitenin araştırmayı destekleyici politikalar izlemesi, öğretim elemanlarının ders yüklerinin azaltılması, bilimsel çalışmalara daha fazla zaman ayırabilmelerinin sağlanması, akademik üretkenliği teşvik edeceği ifade edilmiştir.**

Akademik başarıların ödüllendirilmesi, proje yürütücülüğünün teşvik edilmesi ve yayın performansının desteklenmesi gibi üniversitelerin genel araştırma potansiyeline katkı sağlayacak etkin bir teşvik ve ödüllendirme sisteminin oluşturulması araştırmacı motivasyonunu olumlu olarak etkileyecektir. Ödüllendirme sistemlerinin saydam ve hedef odaklı olması hem bireysel başarıyı hem de ekip çalışmalarını destekleyici yapılarla bütünleştirilmesi gerektiği yönünde değerlendirmeler öne çıkmaktadır.

Lisansüstü eğitim, üniversitelerdeki araştırma faaliyetlerinin hem insan kaynağı hem de bilimsel çıktı açısından en önemli bileşenlerinden biridir. Doktora ve yüksek lisans programlarının sayısının artırılması, bu programların nitelikli öğrencilerle desteklenmesi ve öğrenci tezlerinden yayın üretilmesinin teşvik edilmesi, öğrencilerin araştırma süreçlerine aktif olarak katılması, hem yetiştirici rolü olan akademisyenleri desteklemekte hem de yeni araştırmacıların yetişmesine katkı sağlamaktadır. Buna ek olarak, araştırma potansiyelinin gelişimi açısından üniversitelerin işbirlikçi yapılarını güçlendirmesi, hem bilimsel üretkenliğin artırılması hem de toplumsal fayda üretimi bakımından stratejik bir gereklilik olarak öne çıkmaktadır.

1.2. Üniversitenizde/çalıştığınız kurumda araştırma faaliyetlerini teşvik eden mevcut politikalar ve destek mekanizmaları nelerdir?

Araştırma faaliyetlerini teşvik etmeye yönelik politikalar ve destek mekanizmaları üniversiteler arasında çeşitlilik gösterse de belirli ortak temalar hepsi için öne çıkmaktadır. Öncelikle, hemen her akademisyenin üzerinde durduğu temel destek unsuru üniversite bünyesinde faaliyet gösteren Bilimsel Araştırma Projeleri (BAP) Koordinatörlüğüdür. BAP destekleri araştırmacılara maddi kaynak sağlamakta, aynı zamanda özellikle lisansüstü öğrencilerle yürütülen tez projelerine doğrudan katkı sunmaktadır. Ancak bu desteklerin bazı durumlarda yetersiz kaldığı ya da öğretim üyelerinin içsel motivasyon eksikliği nedeniyle etkisinin sınırlı olabildiği durumlarla da karşılaşılmaktadır.

Üniversitemizin önemli kurumsal yapılarından biri olan ARDEK'in (Araştırma Dekanlığı Koordinatörlüğü) proje kültürünü canlandırmaya yönelik eğitimler düzenlemesi, proje süreçlerinde danışmanlık sağlaması ve stratejik planlama süreçlerine katkı vermesi, birçok akademisyen tarafından araştırma faaliyetlerine yönelik doğrudan ve dolaylı destek mekanizmaları arasında sayılmıştır. Ulusal ve uluslararası proje desteklerine başvuru süreçlerinde akademisyenlere sunulan rehberlik ve danışmanlık hizmetleri de yaygın destek mekanizmaları arasında yer almaktadır. TÜBİTAK, Avrupa Birliği, Erasmus+ gibi ulusal ve uluslararası fonlara erişimi kolaylaştırmak adına üniversitelerin araştırma koordinatörlükleri, proje ofisleri ya da ilgili birimler tarafından sağlanan yönlendirme ve bilgilendirme destekleri, özellikle deneyimsiz araştırmacılar için oldukça değerlidir.

Kurumsal anlamda araştırma faaliyetlerinin desteklenmesinde rol oynayan bir diğer unsur da araştırma odaklı stratejik vizyon ve buna bağlı olarak oluşturulan politika belgeleri ile yükselme kriterleridir. Örneğin bazı üniversitelerde öğretim üyeliğine atanma ve yükselme kriterleri, akademik üretkenliği teşvik edecek şekilde yapılandırılmıştır. Bu durum, araştırmanın bir zorunluluk haline gelmesini sağlayarak öğretim üyelerini daha fazla yayın ve proje yapmaya yönlendirmektedir. Destekleyici yapılar arasında yer alan ortak kullanım laboratuvarları, ileri araştırma merkezleri, teknik altyapı olanakları, veri tabanı erişimi ve merkezi araştırma kaynakları, araştırmacıların çalışmalarını etkin biçimde yürütebilmeleri için vazgeçilmez altyapı unsurları olarak sunulmaktadır. Ayrıca bazı fakülteler veya birimler özel komisyonlar oluşturarak bilimsel üretimi teşvik eden bilgilendirme, yönlendirme ve izleme faaliyetleri yürüterek süreçte etkin rol almaktadır.

Akademik teşvik programları, yayın ödülleri, patent ve faydalı model başvurularına verilen destekler ile yüksek etkili yayınlar için sağlanan maddi ödüller, araştırma motivasyonunu artırmaya yönelik doğrudan etkiye sahiptir. Bazı birimlerde bu tür başarıların taltif edilmesine yönelik iç ödül programları da uygulanmakta ve bu durum araştırmacılar arasında pozitif rekabet ortamı yaratmaktadır.

Lisansüstü araştırmaların desteklenmesi de kurumsal politikalarda önemli bir yer tutmaktadır. Üniversiteler, yüksek lisans ve doktora öğrencileri için burs programları düzenlemekte, bu öğrencilerin projelere dahil edilmesini teşvik etmektedir. Bu tür uygulamalar genç araştırmacıların yetiştirilerek bilim dünyasına kazandırılmasında büyük rol oynamaktadır. Araştırma çıktılarını toplumsal faydaya dönüştüren mekanizmaların etkinleştirilmesi, üniversitelerin itibarını ve bilime katkı kapasitesini daha da pekiştirmektedir.

1.3. Üniversitenizin araştırma potansiyelini nasıl değerlendiriyorsunuz? (Güçlü ve zayıf yönleri nelerdir?)

Akademisyenlerin görüşleri incelendiğinde, kurumun ciddi bir akademik geçmişe ve kurumsal yapıya sahip olduğu konusunda karar birliğine varıldığı görülmektedir. Özellikle köklü üniversitelerde geniş akademik kadro, araştırma merkezlerinin çeşitliliği ve altyapı imkanlarının yaygınlığı, araştırma kapasitesini artıran en temel unsurlar arasında yer almaktadır. Akademik personelin tecrübesi, disiplinlerarası çalışmalara açıklık ve lisansüstü program sayısındaki artış gibi etkenler de araştırma faaliyetlerine doğrudan katkı sağlamaktadır.

Araştırma potansiyelinin güçlenmesinde BAP destekleri, TEKNOKENT ve ARDEK gibi kurumsal yapıların sunduğu katkılar oldukça belirgindir. Bu desteklerin proje üretiminde ciddi bir kaldıraç görevi gördüğünü ve bilimsel üretkenliği artırdığı vurgulanmaktadır. Ancak, bu desteklerin üniversite genelinde eşit dağılım göstermediği, bazı akademik birimlerin bu olanaklardan yeterince faydalanamadığı, bu nedenle kurumsal desteklerin tüm birimlere eşit ölçüde yansıtılması gerektiği belirtilmektedir. Bununla birlikte, araştırma ekosisteminin henüz tam anlamıyla oturmadığı, özellikle ekip bazlı çalışmalar, proje yazma kültürü ve araştırmacı yetiştirmede sistematik eksikliklerin bulunduğu dikkat çekilmektedir. Bazı fakültelerde proje deneyimi olan akademisyen sayısının azlığı, proje yürütücülüğü için gerekli yetkinliğin her birimde eşit düzeyde olmaması ve araştırma süreçlerine katılabilecek araştırma

görevlisi sayısının yetersizliği, araştırma potansiyelini sınırlandıran önemli etkenler olarak ifade edilmiştir.

Fiziki altyapının niteliği de araştırma faaliyetlerinin sürdürülebilirliğini doğrudan etkilemektedir. **Modern laboratuvarların yokluğu, ekipman eksiklikleri, araştırma alanlarının dengesiz dağılımı hem araştırma kalitesini düşürmekte hem de özellikle deneysel çalışmaları sınırlandırmaktadır.** Buna ek olarak, **dijitalleşme sürecinin tamamlanmamış olması, güncel yazılım ve veri tabanı erişiminde yaşanan kısıtlılıklar da araştırma süreçlerini zorlaştırmaktadır.**

Uluslararası görünürlük açısından değerlendirildiğinde, birçok üniversitede yabancı dil yetersizliği, sınırlı dış ilişkiler, yetersiz akademik mobilité ve düşük uluslararası yayın performansı gibi gelişime açık alanlara sahip olduğu görülmektedir. **Özellikle ilçe kampüslerin, araştırma desteklerinden merkez fakültelere oranla çok daha az faydalanabildiği ve bu durumun hem akademik üretkenliği hem de araştırma motivasyonunu olumsuz etkilediği ifade edilmektedir.** Bu nedenle ilçelerdeki birimlerin ayrı bir politika ve stratejiyle değerlendirilmesi gerektiği vurgulanmaktadır.

Uluslararası yayın sayısının artırılması, araştırma çıktılarına daha fazla atıf alınması, yüksek etkili dergilerde görünürlük sağlanması hem bireysel çaba hem de kurumsal stratejiyle geliştirilebilecek alanlar olarak değerlendirilmektedir. Bu çerçevede, mevcut güçlü yönlerin sürdürülebilir başarıya dönüşebilmesi için üniversitelerin stratejik reformlar ve kapsayıcı destek politikalarıyla araştırma ekosistemlerini sürekli iyileştirmesi gerekmektedir.

1.4. Araştırmacıların en çok karşılaştığı zorluklar nelerdir? (Finansman, altyapı, akademik iş birlikleri vb.)

Araştırmacıların karşılaştığı zorluklar, üniversite sisteminin yapısal ve kültürel özellikleriyle yakından ilişkilidir. Bu zorluklar en temelde **finansman yetersizliği, altyapı eksiklikleri, akademik ve yönetsel desteklerin sınırlılığı, iş birliği yetersizlikleri ve zaman yönetimi sorunları** olarak öne çıkmaktadır. Özellikle araştırma projelerine ayrılan bütçelerin sınırlı olması, döviz kurlarındaki dalgalanmalar nedeniyle planlanan bütçelerin yetersiz hale gelmesi ve proje ödemelerinin geç gerçekleşmesi, araştırmacıların projelerini sürdürülebilir şekilde yürütebilmelerini zorlaştırmaktadır. Finansman eksikliği sadece proje uygulamasında değil, aynı zamanda bilimsel yayın yapma sürecinde de sorunlara yol açmakta, yüksek yayın ücretleri nedeniyle açık erişim yayıncılığı tercih edilememektedir. Fiziksel altyapı eksiklikleri de araştırma faaliyetlerinin en büyük engellerinden biridir. Laboratuvarların yetersizliği, modern

cihazlara erişimin kısıtlı oluşu, bakım ve onarım maliyetlerinin karşılanamaması gibi sorunlar özellikle deneysel araştırmalarda kalite ve verimliliği düşürmektedir. Bazı üniversitelerde altyapı olanaklarının tüm birimlere eşit şekilde dağıtılmadığı, bazı akademisyenlerin ciddi kısıtlamalarla çalışmak zorunda kaldığı ifade edilmektedir. Sosyal bilimler alanında ise temel altyapı eksikliklerine ek olarak kütüphane yetersizliği, kaynak erişiminde yaşanan sıkıntılar ve sosyal olanaklarının sınırlılığı örnek sorunlar olarak dile getirilmiştir.

Araştırma faaliyetlerinde karşılaşılan önemli bir diğer zorluk, akademik iş birliklerinin sınırlılığıdır. Özellikle üniversite içi disiplinlerarası iş birliklerinin yeterince gelişmemiş olması, aynı alanda çalışan araştırmacıların birbirinden habersiz şekilde benzer projeler yürütmesine neden olmaktadır. Bu durum, araştırma kaynaklarının etkin kullanımını engellediği gibi bilimsel verimliliği de düşürmektedir. Uluslararası iş birliklerinde ise akademik çevrelerle bağlantı kurma, ortaklık oluşturma, değişim programlarına katılım süreçlerinin zorlayıcı olduğu belirtilmektedir. Bu tür ilişkilerin gelişmemesi, **araştırmacıların yayınlarını daha çok yerel veya ulusal dergilerde yayımlamasına ve dolayısıyla uluslararası görünürlüklerinin sınırlı kalmasına** yol açmaktadır.

Proje yazma süreçlerinde karşılaşılan bürokratik zorluklar da araştırmacıların sıkça dile getirdiği sorunlardandır. Proje başvuru formlarının karmaşıklığı, uzun bekleme süreleri, etik kurul ve izin süreçlerinin zaman alıcılığı gibi nedenlerle araştırmacılar araştırma süreçlerinden çok idari işlerle uğraşmak zorunda kalmaktadır. Bu durumun özellikle genç akademisyenlerde motivasyon kaybına yol açtığı belirtilmektedir.

Akademik personelin ders yükünün fazlalığı, idari görevler ve danışmanlık sorumlulukların yoğunluğu, araştırmaya ayrılacak zamanı sınırlandırmakta, bu da özellikle yayın ve proje üretimini sekteye uğratmaktadır. Araştırma görevlisi sayısının yetersiz oluşu ise yürütülen projelerde araştırmacılara destek sağlayacak insan kaynağının eksikliğine neden olmakta ve araştırmaların ilerleyişini doğrudan etkilemektedir.

Yüksek etkili dergilerde yayın yapmanın zorluğu, dil yeterliliği, yayın sürecinin uzunluğu ve değerlendirme süreçlerinin yoruculuğu, araştırmacıların yayın üretme konusunda karşılaştığı diğer temel zorluklar arasındadır. Yayınların uluslararası düzeyde tanınırlık kazanması için gereken çaba, çoğu zaman bireysel motivasyonla sınırlı kalmakta, kurumsal desteklerin eksikliği bu süreci daha da zorlaştırmaktadır. Ayrıca, bireysel düzeyde yaşanan psikolojik ve mesleki sorumluluklarının da araştırma süreçlerini olumsuz etkilediği; bu nedenle

araştırmacılara yönelik kapsamlı ve sürdürülebilir destek mekanizmalarının oluşturulmasının hayati önem taşıdığı görülmektedir.

2. GELİŞİM VE DESTEK STRATEJİLERİ

2.1. Üniversitelerde araştırma potansiyelini artırmak için hangi stratejilerin uygulanması gerektiğini düşünüyorsunuz?

Araştırma potansiyelini artırmak için önerilen stratejiler, fiziksel altyapının güçlendirilmesinden uluslararası iş birliklerinin genişletilmesine, teşvik sistemlerinden akademik kadronun nitelikli şekilde güçlendirilmesine kadar geniş bir yelpazeye yayılmaktadır. Görüş bildiren akademisyenler, üniversitelerdeki araştırma ortamının gelişebilmesi için öncelikli olarak altyapı eksikliklerinin giderilmesi gerektiği konusunda hemfikirdir. Modern laboratuvarların kurulması, mevcut laboratuvarların teknolojik düzeyde yenilenmesi ve bu altyapıların daha verimli kullanılabilmesi için ortak sistemlerle paylaşılması önerilmektedir. Özellikle üretken laboratuvarlara yönelik ek cihaz bakım ve sarf malzeme desteğinin, öğretim üyelerinin motivasyonunu ve çıktılarını artıracığı ifade edilmiştir.

Fiziki koşulların yanı sıra akademik kadronun desteklenmesi ve teşvik sistemlerinin geliştirilmesi de öne çıkan başlıklardandır. Araştırma yapan akademisyenlere doğrudan ödül verilmesi yerine, ihtiyaç duydukları teknolojik ekipman ve yazılım desteği sağlanmasının daha kalıcı fayda yaratacağı düşünülmektedir. Akademik personelin motivasyonunu artırmak için hem yayın kalitesini hem de proje katılımını esas alan yeni teşvik sistemlerinin geliştirilmesi gerektiği dile getirilmiştir. Bu teşviklerin özellikle genç akademisyenler ve lisansüstü öğrenciler için önemli birer yönlendirici olduğu, dolayısıyla kariyerlerinin başlangıcında olan araştırmacılara yönelik burs ve destek programlarının artırılmasının kritik olduğu belirtilmiştir. Öğretim üyelerinin araştırmalara daha fazla zaman ayırabilmesi için ders yüklerinin azaltılması ve lisansüstü öğrencilerin daha dengeli dağıtılması gibi akademik iş yükünü hafifletecek yapısal düzenlemeler önerilmiştir. Ayrıca ilçe birimlerindeki öğretim üyelerinin ilgili ana bilim dallarından lisansüstü öğrenci alabilmesi, bu bölgelerdeki akademik üretkenliğin artırılması için önemli bir fırsat olarak değerlendirilmiştir.

Uluslararasılaşma stratejileri kapsamında fakültelerin dünyanın önde gelen üniversiteleriyle ortak projeler ve yayınlar yapmasını sağlayacak şekilde yapılandırılması gerektiği savunulmakta; yabancı öğretim üyelerinin üniversiteye davet edilmesi, uluslararası lisansüstü programların açılması ve yabancı öğrenci kabulünün yaygınlaştırılması gibi stratejilerin

uygulanmasının gerekli olduğunu belirtilmektedir. Bu bağlamda, Avrupa ve Amerika'daki araştırma merkezleriyle temas kurulması, deneyim paylaşımları yapılması ve teknoloji transferine açık olunması tavsiye edilmiştir.

Disiplinlerarası araştırmalara olanak sağlayacak yapılar oluşturulması ve farklı alanlardan gelen akademisyenlerin aynı hedefe yönlendirilmesi de araştırma verimliliğini artıracak bir diğer strateji olarak sunulmaktadır. Bu kapsamda, üniversite içinde öncelikli araştırma alanlarında odak takımlar kurulması, bu takımların araştırmaları planlayarak yürütmeleri hem çıktıların kalitesini hem de süreçlerin etkinliğini artırabilir.

Araştırma potansiyelinin geliştirilmesi için önerilen bir başka önemli başlık da üniversite içi liyakat sistemlerinin güçlendirilmesi ve aidiyet duygusunun artırılmasıdır. Üniversiteye katkı sunmayan, akademik niteliği olmayan kadrolardan arındırılmasının önemi vurgulanırken, aynı zamanda başarılı akademisyenlerin ödüllendirilmesi, görüşlerinin alınması ve karar süreçlerine dâhil edilmesi gerektiğini ifade edilmektedir. Bu doğrultuda, **akademik yükseltme kriterlerinin yükseltilmesi, atanmalarda şeffaflık sağlanması ve liyakatin esas alınması** gibi yapısal stratejiler önerilmektedir.

Ayrıca proje yazım sürecini kolaylaştırmak, bürokratik engelleri azaltmak ve proje değerlendirme sürelerini kısaltmak da araştırma süreçlerini destekleyici önemli stratejiler olarak görülmektedir. Proje uzmanı desteği, bu sürecin daha verimli yürütülmesine katkı sağlayabilecektir. Aynı şekilde, araştırma fonlarının artırılması, mevcut bütçelerin güncellenmesi ve özellikle dış fonlara erişimin kolaylaştırılması yönünde önerilerde bulunulmuştur. Akademisyen görüşlerinde ortaklaşa vurgulanan nokta; **fiziksel, finansal, yönetsel ve kültürel düzeyde çok katmanlı stratejilerin eş zamanlı uygulanmasının**, üniversitelerdeki araştırma potansiyelini artırmada etkili olacağıdır. Bu stratejilerin birbirini tamamlayıcı ve sürdürülebilir biçimde hayata geçirilmesiyle, üniversitelerin hem ulusal hem de uluslararası düzeyde daha görünür ve etkin hale gelmesi mümkün olacaktır.

2.2. Araştırma fonları ve destek mekanizmalarının artırılması için hangi yöntemler etkili olabilir?

Araştırma fonlarının ve destek mekanizmalarının artırılması, üniversitelerdeki bilimsel üretkenliğin sürdürülebilirliği ve çeşitliliği açısından stratejik bir öneme sahiptir. Akademisyenlerin görüşleri doğrultusunda, **fon kaynaklarının çeşitlendirilmesi ve erişilebilirliğinin artırılması**, araştırmacıların bilimsel faaliyetlerde daha etkin rol alabilmeleri için ön koşul olarak değerlendirilmektedir. Öncelikle, mevcut kamu desteklerine ek olarak **özel**

sektörle kurulacak iş birlikleri ile üniversite-sanayi iş birliklerinin artırılması, bu kaynakların hacmini genişletici bir rol oynayacaktır. Bu tür ortaklıklar sayesinde hem sektörün ihtiyaç duyduğu araştırmalar desteklenebilecek hem de üniversitenin araştırma gücü reel üretime entegre edilebilecektir.

Üniversite bütçelerinden araştırmaya daha fazla pay ayrılması gerektiğini vurgularken, BAP gibi kurumsal destek programlarının kapsam ve bütçelerinin artırılması, **döviz kuru gibi ekonomik dalgalanmalara göre yeniden yapılandırılması** gerektiği belirtilmektedir. Üniversitelerin kendi iç dinamikleri içinde sponsorluk, bağış ve mezun derneklerinden alınacak desteklerin araştırma fonlarına aktarılması da önemli ve uygulanabilir bir strateji olarak sunulmuştur. Fon erişiminin yaygınlaştırılması amacıyla, akademisyenlerin ulusal ve uluslararası hibe programlarına başvurularını kolaylaştıracak danışmanlık, rehberlik ve eğitim hizmetlerinin sunulması gerektiği ifade edilmektedir. Bu süreçte, özellikle genç araştırmacıların desteklenmesi, onların kaliteli üniversitelerle ortak projelerde yer almalarının sağlanması ve proje yazma becerilerinin geliştirilmesi, fonların sürdürülebilirliğini artıracaktır. Bu bağlamda, TÜBİTAK ve Avrupa Birliği gibi kurumların sunduğu destek programlarına başvuruların artırılması teşvik edilmeli, başarılı başvuru örnekleri paylaşılmalı ve üniversite bünyesinde destekleyici bir kültür oluşturulmalıdır. Yurt dışı kongre katılımı ve akademik dolaşımın desteklenmesi de uluslararası fon kaynaklarına erişimi kolaylaştırıcı bir unsur olarak öne çıkmaktadır. Döviz kurundaki dalgalanmalar nedeniyle mevcut ödeneklerin yetersiz kaldığı ve bu nedenle uluslararası akademik etkileşimlerin azaldığı ifade edilmiştir. Bu duruma çözüm olarak, bütçe kalemlerinde kur bazlı güncellemelerin yapılması önerilmektedir. Ayrıca araştırma fonlarının artırılması yalnızca ekonomik bir düzenleme olarak değil, aynı zamanda yapısal bir dönüşüm süreci olarak ele alınmalıdır. Bunun için üniversite içi proje takımları kurulmalı, yetkin araştırmacılar stratejik öncelikli alanlara yönlendirilmelidir. Bu takımların kamu ve özel sektörle koordineli olarak çalışmaları hem üniversitenin görünürlüğünü artıracak hem de proje kabul oranlarını yükseltecektir. Görüş bildiren akademisyenler ayrıca Türkiye’de üniversitelerin fon mekanizmalarının incelenerek iyi uygulama örneklerinin yaygınlaştırılması tüm kurumlarda araştırma stratejisinin gelişmesinde katkı sağlayacağını belirtmişlerdir. Bu tür örneklerin üniversitenin kendi yapısına uygun biçimde adapte edilmesi, hem sistematik hem de kültürel bir dönüşüm yaratabilir. Üniversitelerin kendilerine özgü destek sistemlerini oluştururken, örnek teşkil edebilecek başarılı modellerin yönlendirici olması önem arz etmektedir. Kurum araştırma fonlarının artırılmasında etkili olacak yöntemler yalnızca yeni

kaynaklar yaratmaya değil, aynı zamanda bu kaynaklara erişimi kolaylaştıran ve sürdürülebilir kılan sistemlerin kurulmasına dayalıdır. Kamusal, özel ve uluslararası düzeyde **çok katmanlı bir strateji geliştirilmesi**, araştırmacıların üretkenliğini artırmakla kalmayacak; aynı zamanda üniversitenin akademik rekabet gücünü de ileriye taşıyacaktır.

2.3. Üniversite-sanayi iş birlikleri araştırma kapasitesini nasıl geliştirebilir?

Üniversite-sanayi iş birlikleri, araştırma kapasitesinin geliştirilmesinde çok boyutlu faydalar sağlayabilecek stratejik ortaklıklar olarak görülmektedir. Bu iş birlikleri yalnızca finansman değil, aynı zamanda uygulama sahası, teknik altyapı paylaşımı, ticarileştirme imkânı ve proje sayısında artış gibi pek çok alanı doğrudan etkilediği görüşündedir. Sanayiden sağlanacak fonlarla üniversitelerde daha kapsamlı araştırmalar yapılabileceği, akademisyenlerin projelerini reel ihtiyaçlara dayandırarak çözüm üretme becerilerinin artacağı belirtilmektedir.

İş birliklerinin etkili bir şekilde kurulabilmesi için üniversitelerin yalnızca bireysel girişimlerle değil, aynı zamanda kurumsal yapılar aracılığıyla süreci yürütmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Yerel ve ulusal düzeydeki sanayi odalarıyla kurulan iş birliklerinin, yalnızca birim düzeyinde değil üniversite genelinde yapılandırılması gerektiği ifade edilmiştir. Proje fikirlerinin, Teknokent veya teknoloji transfer ofisleri aracılığıyla sanayi kuruluşlarına doğrudan tanıtılması, öğretim üyelerinin proje pazarlarında görünür hale gelmesi bu iş birliklerinin kalıcılığını ve verimliliğini artıracaktır. Bu noktada Teknokent'lerin, sadece eşleştirme görevi üstlenmekle kalmayıp proje önerilerini aktif olarak sanayiye sunan bir yapıya evrilmesi önerilmektedir. Sanayi iş birliklerinin akademisyenlere sadece finansman değil, aynı zamanda uygulama ortamı, araştırma konusu üretme kolaylığı ve araştırma sonuçlarının ticarileştirilmesi gibi katkılar sunduğu belirtilmiştir. Bu katkılar sayesinde, üniversitelerde yürütülen çalışmaların raflarda kalmayıp gerçek sorunlara çözüm üretmeye yöneldiği bir sistemin kurulması mümkün olabilecektir. Sanayiyle birlikte yürütülen projelerde akademik bilginin ekonomik değere dönüştürülmesi, üniversitenin toplumsal katkı düzeyini ve görünürlüğünü de artırmaktadır. Üniversite-sanayi iş birliğinin yaygınlaşması için akademisyenlerin bu tür projelere katılımının teşvik edileceği mekanizmaların kurulması gerektiğini savunulmaktadır. Somut çıktılarla bir sanayi kuruluşuyla iş birliği yapan öğretim üyesinin ders yükünün indirilmesi gibi destekleyici mekanizmaların oluşturulması önerilmektedir. Ayrıca sanayicilerle ortak yayın yapılması, sanayi destekli doktora tezlerinin geliştirilmesi, sanayide çalışan mühendislerin projelere dahil edilmesi gibi yapılarla iş birliklerinin akademik çıktılara da yansması sağlanabilir. Bununla birlikte iş birliklerinin teşvik edilmesini sağlamak adına

mevcut sistemdeki bazı engellerin ortadan kaldırılabilir. Akademik danışmanlık ücretlerinden alınan komisyon oranlarının azaltılması, proje yükümlülüklerinin sadeleştirilmesi ve üniversite bürokrasisinin kolaylaştırılması bu iş birliklerini daha cazip hale getirecektir. Bu durum, öğretim üyelerinin hem üniversiteyi temsil etme sorumluluğunu daha fazla benimsemelerine hem de kendi akademik gelişimlerine yatırım yapmalarına olanak tanıyacaktır.

Sanayi tarafında ise, üniversitelerin sağlayabileceği katkının daha görünür hale getirilmesi gerektiği ifade edilmektedir. Üniversitenin hangi birimlerinin hangi alanlarda sanayiye katkı sunabileceğine ilişkin sistematik tanıtım çalışmaları yapılmalı, potansiyel eşleşmeler bu bilgiler ışığında gerçekleştirilmelidir. Selçuk Üniversitesinin Konya Sanayi Odası gibi güçlü yerel yapılardan daha etkin biçimde yararlanılması gerektiği vurgulanmıştır. Bu iş birliklerinin etkili biçimde kurulabilmesi ve devamlılığı üniversite içi destek sistemlerinin çeşitlendirilmesi, bürokrasinin azaltılması ve akademisyenlerin bu süreçlere aktif katılımının teşvik edilmesiyle mümkün olacaktır.

2.4. Araştırmacıların daha fazla proje üretmesini sağlamak için nasıl teşvikler uygulanabilir?

Araştırmacıların daha fazla proje üretmesini sağlamak, üniversitelerin araştırma kapasitesini ve bilimsel görünürlüğünü artırmak açısından kritik bir öneme sahip olan bu hedefe ulaşmak için hem maddi hem de manevi teşviklerin birlikte uygulanması gerektiği vurgulanmaktadır. Özellikle araştırma sürecinin her aşamasında destekleyici sistemlerin devreye sokulması hem proje üretme motivasyonunu artıracak hem de süreci daha sürdürülebilir hale getirecektir. Bu bağlamda önerilen başlıca stratejiler arasında, maddi ödül sistemlerinin çeşitlendirilmesi, yayına dayalı prim uygulamaları, burs ve ikramiye desteği gibi somut katkıların sağlanması yer almaktadır. Bununla birlikte araştırmacılara yalnızca ekonomik olarak değil, aynı zamanda yapısal ve moral açısından da destek verilmesi gerektiği vurgulanmıştır. Bu kapsamda, araştırma yapan akademisyenlere plaket verilmesi gibi sembolik ancak onurlandırıcı ödüllerin, özellikle genç akademisyenlerin motivasyonunu artıracığı ifade edilmiştir. Benzer şekilde, kariyer gelişimi ve kişisel gelişime yönelik yurtdışı projelere katılım, yabancı dil eğitimi, mentörlük programları ve uluslararası iş birliği fırsatlarının artırılması da etkili teşvik araçları arasında yer almaktadır.

Araştırmacıların ders yüklerinin azaltılması, idari sorumlulukların dengelenmesi ve akademik araştırmalara zaman ayırmalarına olanak tanınması, zaman yönetimi açısından önemli bir destek olarak görülmektedir. Özellikle genç akademisyenlerin ve araştırma görevlilerinin

sayısının artırılması, bu süreçte hem nitelikli araştırma üretimini destekleyecek hem de ekip bazlı proje kültürünün yaygınlaşmasını sağlayacaktır.

Üniversitelerde daha fazla proje üretiminin gerçekleşmesinde üniversite içinde oluşturulan proje destek birimlerinin rolü büyüktür. Proje yazımı ve yürütülmesi sırasında danışmanlık verilmesi, proje yönetim süreçlerinin kolaylaştırılması, teknik ve hukuki destek sağlanması gibi işlevleri üstlenecek birimlerin yaygınlaştırılması gerekmektedir. Bu destek mekanizmalarının varlığı, özellikle proje deneyimi sınırlı akademisyenlerin sürece katılımını kolaylaştıracaktır.

Teşviklerin sadece sayısal artışı değil, aynı zamanda araştırma kalitesinin yükselmesini de hedeflemesi gerektiği vurgulanmıştır. Üniversite içinde kurulacak proje komisyonlarıyla alanında uzman kişilerin nitelikli projelere yönlendirme yapılması, dış paydaşlardan görüş alınarak projelerin değerlendirilmesi ve bu sayede üniversitenin bilimsel üretkenliğinin nicelikten çok nitelik temelinde şekillenmesi önerilmektedir. Ayrıca akademik yükselme ve atanma kriterlerine yönelik düzenlemelerin proje üretimini teşvik edecek şekilde yeniden ele alınması gerektiği ifade edilmiştir. Üniversite-sanayi iş birlikli projelere yükseltme puanı verilmesi, proje görevlerinin akademik performans ölçütlerine dâhil edilmesi gibi yapılar, araştırma yapmayı yalnızca bir ideal değil, aynı zamanda profesyonel bir gereklilik haline getirecektir. Bu yaklaşım aynı zamanda sanayiyle daha güçlü ilişkiler kurulmasına da katkı sağlayacaktır. Araştırma ekosisteminin bir kültür olarak gelişmesi gerektiği vurgulanmış; üniversitelerde proje üretiminin alışkanlığa dönüşebilmesi için sosyal ve bilimsel etkinliklerle bu kültürün desteklenmesi gerektiği belirtilmiştir. Proje şenlikleri, kariyer söyleşileri, ulusal ve uluslararası düzeyde başarı öykülerinin paylaşılması gibi uygulamalar, hem farkındalık oluşturacak hem de yeni araştırmacıların süreçlere katılımını kolaylaştıracaktır.

2.5. Disiplinlerarası araştırmaların teşvik edilmesi için hangi adımlar atılmalıdır?

Disiplinlerarası araştırmalar, çağdaş bilimsel problemlerin daha bütüncül ve etkili biçimde ele alınmasını sağladığı için günümüzde üniversitelerin araştırma stratejileri açısından vazgeçilmez hale gelmiştir. Bu tür çalışmaların teşvik edilmesi için hem yapısal hem de kültürel düzeyde çeşitli adımların atılması gerektiği vurgulanmaktadır. Öncelikle, disiplinlerarası projelere özel teşvik sistemlerinin oluşturulması hem fonlama süreçlerinde hem de akademik performans değerlendirmelerinde bu çalışmaların öncelikli hale getirilmesi gerektiği ifade edilmektedir.

Araştırma merkezleri, enstitüler ve AR-GE birimlerinin yapılarının disiplinlerarası çalışmaları destekleyecek biçimde kurgulanması önerilmektedir. Farklı fakültelerden öğretim üyelerini ve öğrencileri bir araya getirecek araştırma merkezlerinin kurulması, projelerin başlatılmasında ve

sürdürülebilirliğinde kritik bir rol üstlenebilir. Bu yapıların sadece fiziksel ortam sağlamla kalmayıp, aynı zamanda proje eşleştirmeleri ve araştırma odaklı yönlendirmeler de yapması önerilmektedir. Disiplinlerarası projelere yönelik özel çağrılarının açılması, bu projelere ayrılacak bütçelerin artırılması ve başvuru kabul oranlarının yükseltilmesi diğer öncelikli adımlardandır. Bu çağrılarının üniversitenin araştırma stratejisi çerçevesinde düzenli olarak tekrarlanması, ilgili akademik personelin bu tür çalışmalara yönelmesini kolaylaştıracaktır. Ayrıca, disiplinlerarası projelerde yer alacak araştırmacılar için proje geliştirme sürecinde fikir ortaklıklarını kolaylaştıracak dijital platformlar ya da eşleştirme sistemlerinin kurulması gerektiği dile getirilmiştir.

Disiplinlerarası projelerin başarılı olabilmesi için sadece fon sağlamak yeterli değildir; aynı zamanda araştırma kültürünün bu anlayış doğrultusunda yeniden şekillendirilmesi gerekmektedir. Bu nedenle **eğitim programlarında disiplinlerarası yaklaşımların benimsenmesi, öğrencilerin farklı alanlardan dersler alabileceği esnek müfredat yapılarının oluşturulması hem öğrenci hem de akademisyen düzeyinde etkileşimi artıracaktır.** Bu doğrultuda **çok disiplinli lisansüstü programların açılması** da önemli bir öneri olarak sunulmuştur.

Ayrıca, üniversite içi koordinasyonun güçlendirilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Farklı disiplinlerden gelen akademisyenlerin hangi alanlarda çalıştığını gösteren bir veri tabanı veya iç irtibat sisteminin oluşturulması, araştırmacıların doğru iş birlikleri kurmasını kolaylaştıracaktır. Bu tür sistemler sayesinde kurum içindeki bilgi birikimi daha görünür hale gelecek, akademisyenler birbirlerinin uzmanlık alanlarına daha kolay erişebilecektir. Disiplinlerarası araştırmaları desteklemek için etkinlik temelli teşviklerin de önemli olduğu ifade edilmektedir. Ortak çalıştaylar, seminerler, proje şenlikleri ve kariyer söyleşileri, farklı alanlardan araştırmacıların birbirleriyle temas kurmasını sağlayarak yeni fikirlerin filizlenmesine olanak tanıyabilir. Üniversite içinde bu tür etkileşimlerin teşvik edilmesi, araştırma süreçlerinin yalnızca proje başvurusuyla sınırlı kalmamasına ve gerçek iş birliklerinin doğmasına katkı sağlayacaktır.

Disiplinlerarası araştırmaların gelişebilmesi için sistematik, yapısal ve kültürel düzeyde çok yönlü stratejilere ihtiyaç vardır. Üniversitelerin bu tür projelere **özel fonlar ayırması, idari destek sağlaması, akademik performans değerlendirme sistemlerine bu çalışmalarını entegre etmesi** ve araştırmacılar arasında aktif etkileşimi teşvik etmesi, uzun vadede güçlü bir disiplinlerarası araştırma kültürünün oluşmasını sağlayacaktır.

3. ULUSLARARASI BOYUT VE İŞ BİRLİKLERİ

3.1. Üniversitenizin uluslararası araştırma iş birlikleri yeterli mi? Geliştirilmesi için neler yapılabilir?

Üniversitelerin uluslararası araştırma iş birliklerinin çoğunlukla yetersiz olduğu, mevcut olanların ise kurumsal düzeyde yaygınlaşmadığı düşünülmektedir. Özellikle fakülte ya da bölüm düzeyinde bazı girişimlerin bulunduğu ancak bunların üniversite genelinde sistematik bir yapı kazanmadığı sıkça vurgulanmaktadır. Bu nedenle uluslararası iş birliklerinin artırılması için hem yönetsel hem de stratejik düzeyde çok katmanlı planlamaların yapılması gerektiği dile getirilmektedir.

Geliştirme önerileri arasında öncelikli olarak kurumsal düzeyde yapılandırılmış bir strateji eksikliği dikkat çekmektedir. Uluslararası iş birliklerinin bireysel girişimlere bağlı kalmaması, bunun yerine Araştırma Dekanlığı Koordinatörlüğü, Dış İlişkiler Koordinatörlüğü ticari işbirlikleri için Teknokent gibi birimler aracılığıyla yönlendirilmesi gerektiği ifade edilmektedir. Bu birimlerin, akademisyenlerden gelen konu önerileri doğrultusunda hedef ülkeler ve üniversitelerle temas kurabileceği, mevcut fırsatları araştırabileceği ve başvuru süreçlerine rehberlik edebileceği belirtilmiştir. Bu yaklaşım, bireysel kapasiteye bağlı kalmadan sürdürülebilir ve yaygın bir uluslararası iş birliği modeli oluşturulmasına katkı sağlayacaktır.

Uluslararası iş birliklerinin artırılması için akademisyenlerin bu alanda eğitilmesi ve proje yönetimi konusunda yetkinliklerinin geliştirilmesi de sıkça dile getirilen bir ihtiyaçtır. Akademik personelin büyük çoğunluğunun uluslararası projelerde yer alma konusunda bilgi eksikliği yaşadığı, bu nedenle eğitim, mentörlük ve danışmanlık programlarının oluşturulmasının önemli olduğunu belirtilmektedir. Bu bağlamda, deneyimli akademisyenlerle daha az deneyimli olanların eşleştirileceği modellerin de faydalı olabileceği düşünülmektedir. Bireysel teşvik mekanizmalarının da geliştirilmesi önerilmektedir. Özellikle yabancı akademisyenlerle ortak yayın ve proje yapan öğretim üyelerine ek teşvikler sağlanması, ortak projelerde yer alan akademisyenlere ilave BAP desteği verilmesi, yurtdışı konferanslara katılımın daha güçlü maddi kaynaklarla desteklenmesi gibi uygulamaların bu süreci kolaylaştıracağı belirtilmiştir. Ayrıca üniversitenin tanıtımına yönelik olarak farklı dillerde tanıtım materyalleri hazırlanması, uluslararası görünürlüğün artırılması açısından önerilen diğer adımlardandır. Üniversite bünyesinde **ortak programlar, çift diploma anlaşmaları ve öğrenci değişim faaliyetlerinin** uluslararası iş birliklerinin kurumsallaşmasında kilit bir rol oynayacağını ifade edilmektedir. Özellikle gelişmiş ülkelerdeki üniversitelerle öğrenci ve

akademisyen değişimi programlarının artırılması gerektiği ve bu değişimlerin hem bilimsel hem de kültürel açıdan katkı sağlayacağı görüşü dile getirilmiştir. Mevcut durumda öğrenci ve akademik personel değişimlerinin yetersiz kaldığı da vurgulanmıştır.

Üniversitelerin uluslararasılaşma hedeflerinin belirli temalar ya da yıllık planlarla yönlendirilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Örneğin belirli bir yılın bir ülkeye ya da bölgeye odaklanarak yapılandırılması ve bu çerçevede özel ziyaretler, projeler ve yayın planlarının yapılması önerilmiştir. Bu tür tematik planlamalar, üniversite kaynaklarının odaklı kullanılmasını ve daha derinlikli ilişkiler kurulmasını sağlayacağı düşünülmektedir. Uluslararası araştırma iş birliklerinin artırılması için kurumsal yapıların güçlendirilmesi, akademisyenlerin eğitilmesi, bireysel teşviklerin yaygınlaştırılması, sistematik bir yönetim anlayışının benimsenmesi ve tanıtım faaliyetlerinin profesyonelce yürütülmesi gerekmektedir. Bu bütüncül yaklaşım, üniversitenin uluslararası akademik arenada daha görünür ve etkili hale gelmesini sağlayacaktır.

3.2. Uluslararası fonlara ve projelere erişimi artırmak için nasıl bir yol izlenmelidir?

Uluslararası fonlara ve projelere erişimin artırılması, yalnızca bireysel olarak değil, üniversitenin bütüncül stratejilerle oluşturacağı destekleyici mekanizmalar sayesinde mümkün olacaktır. Bu kapsamda en temel ihtiyaç, uluslararası fon sağlayıcı kuruluşlar hakkında öğretim üyelerinde farkındalık oluşturmak ve başvuru süreçlerine rehberlik edecek yapıların etkinliğini artırmaktır. Üniversitelerde uluslararası proje yazımına yönelik danışmanlık hizmeti sunacak birimlerin kurulması, bu alanda tecrübeli akademisyenlerden mentörlük desteği alınması ve proje başvuru süreçlerine rehberlik edecek uzman ekiplerin yapılandırılması önemli adımlar olarak öne çıkmaktadır. Özellikle Avrupa Birliği çerçeve programları NSF, NIH, UNDP, UNESCO gibi büyük ölçekli fon kaynaklarının öğretim üyelerine tanıtılması, çağrı takvimlerinin düzenli duyurulması ve çağrıya uygun konuların belirlenerek proje geliştirmenin teşvik edilmesi gerektiği vurgulanmıştır. Bu kapsamda öğretim üyelerinin uluslararası kongre, çalıştay ve sempozyumlara katılımı da, hem güncel bilgiye erişim hem de potansiyel proje partnerleriyle doğrudan temas kurulması açısından teşvik edilmelidir.

Proje yazma kapasitesinin geliştirilmesi için yapılacak eğitimlerin yalnızca teorik değil, örnek projeler üzerinden uygulamalı olarak yürütülmesi gerektiği ifade edilmiştir. Başvuru sürecinin yalnızca teknik yönleri değil, bütçelendirme, konsorsiyum oluşturma, etki değerlendirmesi gibi bölümlerinin de öğretim üyelerine açıklıkla anlatılması gerektiği belirtilmektedir. Bu bağlamda, **Araştırma Dekanlığı Koordinatörlüğü** gibi birimlerin daha aktif rol alması, eğitimlerin

düzenli hale getirilmesi, çağrılara özel eğitim takvimlerinin oluşturulması ve danışmanlık mekanizmalarının güçlendirilmesi önerilmektedir. Proje başvurularında başarı şansını artıracak dil desteğine de ihtiyaç olduğu vurgulanmaktadır. Uluslararası proje başvurularının çoğunlukla İngilizce yapıldığı göz önüne alındığında, bu konuda desteğe ihtiyaç duyan öğretim üyeleri için teknik İngilizce eğitimi ve çeviri desteği gibi hizmetlerin sunulması önerilmektedir. Uluslararası fonlara başvuru yapan öğretim üyeleri için ek teşvik sistemlerinin devreye alınması da sıklıkla vurgulanan bir öneridir. Bu kapsamda, uluslararası başvuruların atama ve yükselme kriterlerinde karşılık bulması, projelerin sadece kabul edilmesi değil, başvuru sürecine girilmesinin de desteklenmesi gerektiği dile getirilmiştir. Bu tür uygulamalar, akademisyenlerin uluslararası fonlara yönelmesini kolaylaştıracak, sistematik bir teşvik altyapısı sunacağı ifade edilmektedir. Bazı akademisyenler ise bu sürecin ancak stratejik ortaklıklarla mümkün olabileceğini, belirli kurumlarla yapılacak uzun soluklu iş birliklerinin uluslararası fonlardan faydalanmada etkili olduğunu belirtmektedir. Uluslararası işbirliklerinde belirli ülke ya da tematik alana odaklı partnerlik anlaşmaları yapılması, çağrılara öncelikli erişimi kolaylaştırabilir. Ayrıca araştırma ağlarının genişletilmesi ve akademisyenlerin bu ağlar içinde aktif yer almasının önemi vurgulanmaktadır. Bu bağlamda uluslararası projelere erişimin artırılması çok boyutlu bir yaklaşım gerektirmektedir. Eğitim, bilgilendirme, mentörlük, dil desteği, danışmanlık, teşvik sistemleri ve kurumsal stratejilerin birlikte işletildiği bütüncül bir yapı kurulduğunda, üniversitelerin uluslararası fonlara başvuru kapasitesi ve başarı oranı da önemli ölçüde artacaktır.

3.3. Yabancı akademisyen ve araştırmacılar ile iş birliklerini güçlendirmek için önerileriniz nelerdir?

Yabancı akademisyen ve araştırmacılarla iş birliğinin geliştirilmesi, üniversitenin uluslararasılaşma sürecinin derinleştirilmesinde kilit rol oynamaktadır. Bu iş birliklerinin güçlenmesinin, yalnızca akademik çıktıların artmasına değil, aynı zamanda üniversitenin küresel görünürlüğünün ve prestijinin yükselmesine de doğrudan katkı sağlayacağı ifade edilmektedir. Bu doğrultuda önerilen ilk adım, öğretim üyelerinin yurt dışı akademik etkinliklere daha fazla katılımının sağlanmasıdır. Yurtdışı konferanslara ve çalıştaylara katılımın artması, hem akademisyenlerin tanınırlığını hem de potansiyel ortaklıkların oluşma ihtimalini artıracaktır.

Yurt dışına yönelik akademik hareketlilik programlarının artırılması, hem akademisyenlerin yabancı dil becerilerini geliştirmesine hem de uzun vadeli iş birlikleri kurmasına olanak

sağlayacaktır. Yurt dışında doktora sonrası araştırmaların teşvik edilmesi ve öğretim üyelerinin kısa süreli araştırma ziyaretlerine yönelik özel bütçeler ayrılması da öneriler arasında yer almaktadır.

Yabancı akademisyenlerin üniversiteye davet edilmesi, ortak etkinliklerde yer almaları, misafir öğretim üyesi olarak ders vermeleri ve araştırma projelerine dahil edilmeleri, akademik etkileşimi ve iş birliklerini derinleştirecek önemli araçlardır. Bu sürecin işleyebilmesi için ise davet edilen akademisyenlerin ulaşım ve konaklama giderlerinin üniversite tarafından karşılanması gerektiği vurgulanmaktadır. Mevcut durumda bu yükün bireysel akademisyenlerin üzerine bırakıldığı ve bu durumun iş birliklerinin sürdürülebilirliğini zorlaştırdığı ifade edilmiştir. Ayrıca yabancı akademisyenlerle yürütülen projelerin ve ortak yayınların üniversite tarafından teşvik sistemlerinde özel olarak değerlendirilmesi gerektiği belirtilmektedir. Bu çalışmaların akademik performans değerlendirmelerinde pozitif katkı sağlaması, öğretim üyelerinin bu tür iş birliklerine yönelmesini kolaylaştıracaktır. Özellikle multidisipliner yayınların ön plana çıkması, sadece sayısal değil niteliksel olarak da üniversitenin bilimsel çıktılarının değerini artıracaktır.

İkili anlaşmalar yoluyla ortak yüksek lisans ve doktora programlarının geliştirilmesi, uzun soluklu akademik iş birliklerini destekleyecek bir diğer önemli stratejidir. Ortak programların, öğrenci ve akademisyen değişimini içeren yapılarla desteklenmesi, üniversitelerin hem araştırma hem de eğitim alanında uluslararası profilini yükseltecektir. Bunun yanında üniversitenin **farklı dillerde tanıtım materyalleri hazırlaması, web sayfası ve kurumsal belgelerin İngilizce sunulması gibi görünürlük odaklı çalışmalar** da iş birliği potansiyelini doğrudan etkileyecektir.

Dil yeterliliği konusu ise hemen her önerinin altında yatan yapısal bir mesele olarak değerlendirilmektedir. Yabancı dilin özellikle yazma ve konuşma becerileri açısından geliştirilmesi gerektiği; bunun için akademik personele yönelik sistematik destek sağlanması önerilmektedir. Bu kapsamda YADAM ve benzeri birimler üzerinden yürütülecek uygulamalı dil programları, yaz okulları ve mentörlük destekleri önerilmiştir. Bunun yanı sıra yabancı akademisyenlerle iş birliklerinin güçlendirilmesi, çok boyutlu bir yapılandırma gerektirmektedir. Akademik hareketlilikten tanıtıma, finansal destekten dil yeterliliğine kadar birçok alanda eş zamanlı olarak atılacak adımlar sayesinde, üniversitenin uluslararası akademik ağlar içindeki görünürlüğü artacak, araştırma çıktılarının niteliği yükselecek ve uzun vadede sürdürülebilir ortaklıklar gelişecektir.

4. TEKNOLOJİ VE YENİLİKCİLİK

4.1. Üniversitenizde araştırmaların ticarileşmesi ve girişimcilik ekosistemine entegrasyonu konusunda mevcut durum nedir?

Üniversitelerde araştırmaların ticarileşmesi ve girişimcilik ekosistemine entegrasyonu konusunda henüz gelişim aşamasında bir yapı olduğu düşünülmektedir. Genel görüş, mevcut durumun zayıf olduğu ve bu konuda sistematik bir stratejiye ihtiyaç duyulduğu yönündedir. Araştırma faaliyetlerinin ticarileşmesi, sadece teknoloji transferiyle sınırlı kalmayıp aynı zamanda üniversite ile sanayi arasında köprü kurabilecek yapısal mekanizmaların işlerliğine bağlıdır. Bu bağlamda, mevcut Teknokent ve Teknoloji Transfer Ofisi (TTO) yapılarının çaba gösterdiği ancak etkilerinin sınırlı kaldığı belirtilmektedir. Araştırmaların ticarileşmesi sürecinin en temel sıkıntılarından biri, öğretim üyelerinin sanayi ile doğrudan bağlantı kurma konusunda yeterli sistematik destek ve yönlendirme bulamamasıdır.

Öğretim üyelerinin sanayi kuruluşlarıyla doğrudan ilişki kurarak çalışması, yapılan tezlerin ve projelerin doğrudan sahaya yönelik çözüm üretmesine ve dolayısıyla çıktıların ticarileşme potansiyelinin artmasına olanak tanıyacaktır. Ancak bunun gerçekleşebilmesi için üniversitelerin aktif bir eşleştirme politikası izlemesi gerektiği düşünülmektedir. Üniversite bünyesinde kurumsallaşmış yapıların araştırmacıları yönlendirecek ve süreci destekleyecek şekilde daha etkin hale getirilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Bu yapılarda görev alacak, girişimcilik konusunda uzmanlaşmış akademik ve idari personelin olması, araştırmaların ticarileşme oranını artıracaktır. Ayrıca bu süreçlerin sadece fikri mülkiyet korumasıyla sınırlı kalmaması, yatırım alma, iş modeli geliştirme ve sanayi iş birliklerine dönüşmesi gibi aşamaların da üniversite tarafından desteklenmesi gerektiği belirtilmiştir.

Mevcut girişimcilik faaliyetlerinin sınırlı olduğu, özellikle eğitimle ilgili girişimlerin bile yeterince yaygınlaştırılmadığı ifade edilmektedir. Bu noktada, üniversitenin girişimcilik kültürünü yaygınlaştırmaya yönelik adımlar atması gerektiği, araştırmacıların ticari düşünme becerilerini geliştirmelerine olanak tanıyacak eğitimlerin verilmesi, iş planı yazımı, pazarlama, yatırım alma gibi konularda destek sağlanması gerektiği dile getirilmiştir. Öte yandan, üniversite dışındaki faktörlerin, özellikle yasal mevzuat ve bürokratik engellerin de araştırmaların ticarileşmesini zorlaştırdığı ifade edilmiştir. Mevcut sistemde özel sermayenin üniversiteye girişinin şeffaf ve güvenli şekilde yapılamaması, girişimcilik faaliyetlerinin önünde önemli bir engel olarak görülmektedir. Bu nedenle üniversitenin girişimcilik ve ticarileşme süreçleriyle ilgili yasal düzenlemeleri sadeleştirilmesi, bürokrasiyi azaltması ve

yatırımcılar için güvenli bir ortam sunması gerektiği belirtilmiştir. Akademisyenlerin bu süreç hakkında bilgi sahibi olmaması, bu durumun üniversitedeki sistemin yeterince görünür ve ulaşılabilir olmadığını, bilgilendirme çalışmalarının artırılması gerektiğini göstermektedir. Bu nedenle Teknokent ve Araştırma Dekanlığı Koordinatörlüğü gibi birimlerin tanıtımları, başarı hikâyelerinin paylaşılması ve girişimciliğin teşvik edildiği platformların oluşturulması gibi uygulamalar önem arz etmektedir. Üniversitelerde araştırmaların ticarileşmesi ve girişimcilik ekosistemine entegrasyonu konusunda farkındalık artmakla birlikte, yapısal eksiklikler, destek sistemlerinin yetersizliği, öğretim üyelerinin yönlendirilmemesi ve mevzuat temelli sorunlar sürecin önündeki başlıca engellerdir. Bu alanda gelişme sağlanabilmesi için üniversitenin hem iç yapısını güçlendirmesi hem de dış paydaşlarla olan ilişkilerini stratejik biçimde yeniden kurgulaması gerekmektedir.

4.2. Araştırma merkezleri ve laboratuvarların etkin kullanımını artırmak için hangi yenilikçi çözümler önerirsiniz?

Üniversiteler bünyesindeki araştırma merkezleri ve laboratuvarların etkinliğinin artırılabilmesi için yenilikçi çözümlere olan gereksinim açıkça ortaya konmaktadır. En temel önerilerden biri, laboratuvarların sadece proje süresince aktif olarak kullanılıp daha sonra atıl hale gelmesini önleyecek sistemlerin geliştirilmesidir. Bu bağlamda, projeler kapsamında alınan cihazların, diğer araştırmacıların da kullanımına açık hale getirilmesi ve bu tür ekipmanların merkezi bir sistem üzerinden görünür ve erişilebilir olması gerektiği vurgulanmaktadır. Araştırma merkezleri ve laboratuvarlarda bulunan cihazların, hangi birimlerde yer aldığı, hangi zamanlarda boş olduğu ve ne tür analizlerde kullanılabileceğine ilişkin bilgilerin erişilebilir olduğu çevrimiçi bir platform oluşturulması önerilmektedir. Bu sistem, cihaz rezervasyonunu, malzeme kullanımını, personel destek ihtiyaçlarını ve analiz planlamalarını tek bir ara yüz üzerinden yönetmeye olanak tanıyacak şekilde tasarlanmalıdır. Bu tür bir otomasyon sisteminin hem kaynak israfını azaltacağı hem de araştırmacılar arasında iş birliğini teşvik edeceği ifade edilmektedir.

Laboratuvarların aktif kullanımını artırmak için önerilen bir diğer önemli çözüm ise deneyimli akademisyenlerin cihaz ve yöntem kullanımı konusunda genç araştırmacılara destek vermesiyle ilişkilidir. Bu kapsamda, kalibrasyon ya da analiz metodolojisi karşılığında cihazların analiz hizmeti sunması önerilmiştir. Bu hem cihazın atıl kalmasını engelleyecek hem de ortaya nitelikli veriler ve yayınlar çıkmasını sağlayacaktır. Ayrıca bazı laboratuvarların birleştirilerek

ortak kullanım alanları oluşturulması hem mekânsal verimliliği artıracak hem de disiplinler arası projelere zemin hazırlayacaktır. Öğretim üyelerinin laboratuvar süreçlerine daha aktif katılım sağlamasının da laboratuvarların işlevselliğini artıracığı yönde görüşler yoğunluktadır. Haftalık ya da belirli periyotlarla öğretim üyelerinin doğrudan laboratuvarlarda bulunması, sadece deneysel süreci değil, aynı zamanda öğrencilerin eğitimi ve araştırma kalitesini de yükseltecektir. Ayrıca, laboratuvarların ve merkezlerin faaliyet tanıtımlarının yapılması, diğer birimlerdeki akademisyenlerin bu imkânlardan haberdar olmasını sağlayarak kullanımı teşvik edecektir.

Yenilikçi çözümler arasında dijitalleşmenin sunduğu olanaklar da yer almaktadır. Uzaktan erişim sistemlerinin kurulması, sanal deney platformlarının geliştirilmesi ve ön eğitimlerin dijital olarak verilmesi, deney süreçlerinin hızını artırabilir ve kaynakların daha etkin kullanılmasını sağlayabilir. Böylelikle fiziksel sınırlamaların dışında da araştırmacılara destek verilmiş olur. Araştırma merkezlerinin daha özerk ve performans temelli yapılar haline gelmesinin önemine dikkat çekilmiştir. Merkezlerin hem idari hem de mali açıdan daha bağımsız olması, performansa dayalı destek alabilmesi, bütçelerin verimli kullanılmasını ve stratejik planlamaların yapılmasını kolaylaştıracaktır. Bu tür bir modelde merkezlerin kendi adlarına BAP başvurusu yapmaları, genç araştırmacıları desteklemeleri ve dışa açılmaları beklenmektedir. Araştırma merkezleri ve laboratuvarların etkin kullanımını artırmak için önerilen yenilikçi çözümler; dijitalleşme, ortak kullanım modelleri, görünürlük artırıcı uygulamalar, deneyimli-akademisyen desteği, özerk yapılar, disiplinler arası eşgüdüm ve performans temelli destek sistemleri etrafında şekillenmektedir. Bu stratejilerin hayata geçirilmesi, yalnızca araştırma çıktılarına değil, aynı zamanda araştırma kalitesini, iş birliklerini ve kaynak verimliliğini de önemli ölçüde artıracaktır.

4.3. Dijitalleşme ve yapay zekâ gibi yeni teknolojiler araştırma süreçlerine nasıl entegre edilebilir?

Dijitalleşme ve yapay zekâ teknolojilerinin yalnızca destekleyici araçlar değil, araştırma süreçlerinin temel bileşenlerinden biri haline geldiği öne çıkan görüşler arasındadır. Özellikle veri toplama, analiz, literatür tarama, karar destek, deney simülasyonu gibi pek çok süreçte bu teknolojilerden etkin şekilde yararlanılması gerektiği ifade edilmektedir. Yapay zekâ temelli metin madenciliği, doğal dil işleme ve makine öğrenimi uygulamaları sayesinde büyük veri setleri çok daha hızlı ve anlamlı biçimde analiz edilebilir, araştırmacılar en güncel kaynaklara hızla erişebilir. Dijitalleşmenin üniversite genelinde stratejik bir yaklaşımla ele alınması

gerektiği belirtilmiştir. **Dijital entegrasyonun gerçekleşebilmesi için öncelikle üniversitenin tüm birimlerinin ortak altyapıda buluşması ve birbirleriyle entegre çalışabilen otomasyon sistemlerinin geliştirilmesi gerektiği vurgulanmaktadır.** Bu bağlamda, halihazırda kullanılan dağınık yapıların konsolide edilmesi, büyük üniversitelerin kullandığı hazır platformlardan faydalanılması ya da uluslararası düzeyde kabul görmüş yazılımların satın alınması önerilmektedir. Aksi takdirde dijitalleşmenin yalnızca bireysel olanaklarla sınırlı kalacağı, kurumsal bir dönüşümün gerçekleşmeyeceği ifade edilmektedir. Dijitalleşmenin laboratuvar ortamlarına entegrasyonu konusunda da önemli öneriler sunulmuştur. Sensörler, IoT cihazları ve bulut tabanlı sistemlerle deneylerden anlık veri toplanabileceği, yapay zekâ algoritmalarıyla bu verilerin analiz edilerek araştırma sürecinin daha verimli hale getirilebileceği ifade edilmiştir. Bu süreçte artırılmış gerçeklik teknolojileri de devreye girerek, laboratuvar kullanıcılarına görsel talimatlar sunabilir ve hata oranını azaltabilir. Ayrıca, gerçek sistemlerin dijital ikizlerinin oluşturulması, yani sanal modellerle deneylerin gerçekleştirilmesi, ürün ve proses geliştirme süreçlerini hızlandıracaktır.

Yapay zekâ destekli uygulamaların sadece teknik süreçlerle sınırlı kalmaması gerektiği, aynı zamanda akademik üretim ve eğitim süreçlerine de entegre edilmesi gerektiği dile getirilmiştir. Özellikle literatür tarama ve yayın hazırlığı gibi yoğun zaman gerektiren süreçlerde yapay zekâdan faydalanarak hem hız hem de kapsam açısından önemli avantajlar elde edilebileceği belirtilmiştir. Dijitalleşme ve yapay zekâ konusunda farkındalığın artırılması için üniversite bünyesinde özel lisansüstü programlar açılması gerektiği, bu kapsamda seçmeli ders havuzlarına yapay zekâ ile ilgili derslerin eklenmesi önerilmektedir. Ayrıca bu derslerin teknik boyutun ötesinde, etik, güvenlik, veri gizliliği gibi alanları da kapsamaması gerektiği ifade edilmiştir.

Yapay zekâ teknolojilerinin araştırma süreçlerine entegrasyonunda yalnızca donanım ve yazılım yatırımlarının değil, aynı zamanda insan kaynağı kapasitesinin artırılmasının da belirleyici olduğu belirtilmektedir. Bu bağlamda, üniversitelerin bu alanda çalışan ve yetişmiş araştırmacıları bünyesine kazandırması gerektiği, bu kişilerin farklı disiplinlerdeki çalışmalara katılarak çok boyutlu araştırmaların yürütülmesini sağlayabileceği ifade edilmiştir. Her disiplinin bu teknolojileri kendi yapısal ihtiyaçlarına göre değerlendirmesi gerektiği, ancak üniversitenin altyapı, yazılım ve insan kaynağı açısından kapsayıcı destek sunmasının şart olduğu vurgulanmaktadır. Dijitalleşme ve yapay zekâ teknolojilerinin üniversitelerdeki araştırma süreçlerine etkin biçimde entegre edilmesi için kurumsal altyapının güçlendirilmesi,

araştırmacılara eğitim ve destek verilmesi, ilgili yazılımların temin edilmesi, disiplinlerarası farkındalık geliştirilmesi ve insan kaynağı yatırımlarının artırılması gibi çok katmanlı bir stratejiye ihtiyaç duyulmaktadır. Bu sürecin sistematik olarak planlanması halinde, üniversitelerin bilimsel üretkenliği hızlanacak ve uluslararası rekabet gücü önemli ölçüde artacaktır.

5. AKADEMİK KÜLTÜR VE MOTİVASYON

5.1. Akademisyenlerin araştırmaya daha fazla yönelmesi için ne tür akademik teşvikler sağlanmalıdır?

Akademisyenlerin araştırma faaliyetlerine daha fazla yönelmelerini sağlamak için uygulanacak teşviklerin yalnızca maddi değil, aynı zamanda yapısal, psikolojik ve kültürel düzeyde düşünülmesi gerektiği düşünülmektedir. Yayın, proje ve patent gibi somut çıktılar üzerinden sağlanacak finansal teşviklerin, araştırmacı motivasyonunu artıran en önemli araçlardan biri olduğu ifade edilmektedir. Ancak bu teşviklerin yalnızca sayıya dayalı değil, niteliğe odaklı olarak kurgulanması gerektiği de vurgulanmaktadır. Örneğin, nitelikli araştırma üretiminde başarılı olan akademisyenlerin üniversite içi görünürlüğünün artırılması, ödül ve tanınırlık programlarıyla desteklenmesi önerilmektedir.

Maddi teşviklerin yanı sıra, iş yükü konusunda akademisyenlere destek verilmesinin araştırma üretkenliği üzerindeki olumlu etkisine sıklıkla dikkat çekilmiştir. **Bürokratik süreçlerin sadeleştirilmesi, proje hazırlama ve yürütme süreçlerinde akademisyenin fazla idari yük altında kalmasının önlenmesi** gerektiği de ifade edilmektedir.

Akademik teşviklerin kişiselleştirilmesi gerektiği vurgulanırken, kariyer basamaklarında farklı ihtiyaçlara göre farklılaştırılmış destek modelleri sunulması önerilmektedir. Örneğin doktora sonrası dönem için postdoktora pozisyonlarının artırılması, danışmanlığa teşvik verilmesi, genç akademisyenlere yönelik mentörlük programlarının oluşturulması bu kapsamda önerilen desteklerdendir. Ayrıca akademisyenlerin yurtdışındaki bilimsel toplantılara, kongrelere ve çalıştaylara katılımının artırılması, yabancı araştırmacılarla temas kurulmasını kolaylaştıracağından uluslararası iş birliklerinin artmasına da katkı sağlayacaktır.

Teşviklerin yalnızca bireysel araştırmacıya değil, üniversitenin genel akademik kültürüne katkı sağlayacak biçimde kurgulanması gerektiği belirtilmiştir. Üniversite bünyesinde kitap ve kitap bölümü yazımına yönelik desteklerin artırılması, çeviri faaliyetlerinin teşvik edilmesi ve

yayınevi desteği sağlanması gibi uygulamalar, hem akademik çeşitliliği artıracak hem de akademik kültürü besleyecektir.

Laboratuvar altyapısının güçlendirilmesi ve malzeme desteği gibi doğrudan araştırmayı kolaylaştıran yatırımların da teşvik kapsamında değerlendirilmesi gerektiği belirtilmektedir. Üniversitelerde ödül-ceza sisteminin dengeli işlemesinin önemine dikkat çekilmektedir. Atama ve yükseltmelerde sadece puan bazlı değil, nitelikli katkılara göre değerlendirme yapılması gerektiği, bunun da dolaylı bir teşvik unsuru olduğu ifade edilmiştir. Ayrıca üniversite içi motivasyonu artırmak amacıyla sosyal ve manevi desteklerin sağlanması, akademisyenlerin başarılarının kurum içinde görünür kılınması, takdir edilmesi ve paylaşılması gerektiği önerilmektedir. Akademik personelin araştırma üretkenliğini artırmak için teşvik sistemlerinin çok boyutlu, dengeli ve kapsayıcı bir anlayışla yapılandırılması gerektiği düşünülmektedir. Finansal teşvikler, iş yükü düzenlemeleri, kariyer gelişim destekleri, araştırma ortamlarının güçlendirilmesi ve manevi ödüllendirme mekanizmaları bir bütün olarak tasarlandığında, üniversitelerde sürdürülebilir bir akademik motivasyon ortamı kurulabilecektir.

5.2. Yayın ve atıf sayısını artırmak için akademik camiada nasıl bir motivasyon sağlanmalıdır?

Akademik camiada yayın ve atıf sayısının artırılması, yalnızca bireysel çabalarla değil, aynı zamanda üniversite düzeyinde oluşturulacak stratejik, yapısal ve kültürel teşviklerle mümkün hale gelebilir. Bu süreçte motivasyonu artırıcı unsurların sadece maddi destekten ibaret olmaması gerektiği, bunun yanı sıra iş yükü dengesi, kurumsal aidiyet, görünürlük ve akademik üretkenliği ödüllendiren politikaların da önem taşıdığı vurgulanmaktadır. Kurum içinde aidiyet duygusunun güçlendirilmesi, kurumsal barışın sağlanması ve akademisyenler arasında sinerji yaratacak ortamların oluşturulması, bilimsel üretkenliği doğrudan etkileyen sosyal etkenler arasında gösterilmektedir.

Yayın ve atıf sayısını artırmaya yönelik olarak en çok öne çıkarılan başlıklardan biri, somut ve ölçülebilir teşvik sistemlerinin kurulmasıdır. Bu kapsamda, nitelikli yayınlara doğrudan maddi teşvik verilmesi, yayın yapan öğretim üyelerinin laboratuvar altyapısının desteklenmesi, ortak yayın yapan akademisyenlerin ek fonlarla ödüllendirilmesi gibi uygulamalar önerilmektedir. Ayrıca, akademik teşviklerin yalnızca Web of Science ya da benzeri indekslerde yer alan yayınlarla sınırlı tutulmaması, TR Dizin gibi ulusal dizinlerde yer alan nitelikli yayınların da değerlendirmeye alınması gerektiği ifade edilmiştir. Üretkenlik ile üniversite içi görünürlük arasında doğrudan bir bağ kurulması gerektiği savunulmaktadır. Fakülte düzeyinde yayımlanan

başarıların duyurulması, onur köşesi gibi uygulamalarla akademik çabanın kamuoyuna sunulması ve motivasyon mesajları gönderilmesi gibi manevi teşvikler de özellikle genç akademisyenler için etkili olabilecek uygulamalar arasında görülmektedir. Bu tür uygulamalar, yalnızca bireysel tatmin değil, aynı zamanda akademik dayanışma kültürünün gelişmesine de katkı sağlayacaktır.

Akademisyenlerin yayın sürecinde karşılaştığı zorlukların azaltılması da motivasyonu artırıcı unsurlar arasında yer almaktadır. Bu doğrultuda akademik yazım atölyeleri, makale hazırlık eğitimleri, teknik yazım desteği ve çeviri hizmetlerinin üniversiteler bünyesinde sunulması gerekmektedir. Bu tür destek hizmetleri, yalnızca araştırma çıktılarını artırmakla kalmayıp, aynı zamanda bu çıktıların daha etkili ve stratejik biçimde yayımlanmasına da katkı sunacaktır. Nitelikli yayınların yalnızca üretilmesi değil, aynı zamanda doğru dergilere yönlendirilmesi, uluslararası iş birlikleriyle görünürlüğünün artırılması da önemli stratejiler arasında yer almaktadır.

Akademik performans ile atama ve yükselme süreçleri arasında daha sıkı bir ilişki kurulması gerektiğini savunulmaktadır. Bu bağlamda, yayın yapmayan ya da düşük düzeyde katkı sunan akademisyenlerle yolların ayrılması gerektiği yönünde net ifadeler yer almaktadır. Bu durum, kurumsal olarak bilimsel üretime önem verildiği mesajını da pekiştirecektir. Ancak bu tür uygulamaların **objektif, şeffaf ve sürdürülebilir kriterlerle desteklenmesi** gerektiği unutulmamalıdır. Yayın ve atıf sayısını artırmak için akademik camiada çok boyutlu ve kapsayıcı bir motivasyon sistemi geliştirilmelidir. Bu sistem; finansal teşvikleri, manevi ödüllendirmeyi, eğitim ve yazım desteğini, iş yükü düzenlemelerini ve akademik performansa dayalı yükselme sistemlerini birlikte ele alan bütüncül bir yapıya sahip olmalıdır. Ancak bu şekilde üniversitelerde kalıcı bir akademik üretkenlik kültürü inşa edilebilir.

5.3. Genç araştırmacılar ve doktora öğrencileri için destek programları nasıl daha etkili hale getirilebilir?

Genç araştırmacılar ve doktora öğrencileri için yürütülen destek programlarının daha etkili hale getirilmesinde hem içeriksel hem de yapısal düzeyde çeşitli iyileştirmelere ihtiyaç olduğu düşünülmektedir. Bu programların sadece fon sağlayan bir mekanizma olmanın ötesine geçerek, akademik gelişim, uluslararasılaşma, ağ kurma, mentörlük ve aidiyet gibi çok boyutlu unsurları kapsayacak şekilde yeniden yapılandırılması gerektiği vurgulanmaktadır. Özellikle desteklerin yalnızca maddi değil, aynı zamanda akademik, sosyal ve mesleki gelişimi destekleyici nitelikte olması gerektiği belirtilmektedir.

Destek programlarının bilinirliğinin artırılması ve hedef kitleye etkin şekilde tanıtılması, etkili hale getirmenin ön koşullarından biri olarak görülmektedir. Bu kapsamda düzenli bilgilendirme seminerleri, atölye çalışmaları ve danışmanlık faaliyetleri yoluyla hem lisansüstü öğrencilerin hem de genç araştırmacıların bu destek mekanizmalarına erişimi kolaylaştırılabilir. Özellikle **Araştırma Dekanlığı Koordinatörlüğü (ARDEK)** gibi birimlerin sunduğu proje eğitimlerinin disiplinlere özgü içeriklerle özelleştirilerek daha verimli hale getirilmesi gerektiği dile getirilmiştir.

Mentörlük sistemi, akademisyenlerin sıklıkla önerdiği uygulamalardan biridir. Genç araştırmacılar ile deneyimli akademisyenler arasında kurulacak düzenli ve yapısal mentörlük ilişkileri, sadece akademik süreçlere değil, aynı zamanda mesleki gelişime ve bilimsel yazım gibi pratik becerilere de katkı sağlayacaktır. Bu sistem aynı zamanda aidiyet duygusunu güçlendirerek öğrencilerin üniversiteye olan bağlılıklarını artıracaktır.

Akademik yazım ve yayın destekleri, destek programlarının en kritik bileşenlerinden biri olarak değerlendirilmiştir. Yazım teknikleri, dergi seçimi, hakem süreci yönetimi gibi konularda sunulacak eğitimler ve danışmanlık hizmetleri, genç araştırmacıların uluslararası yayın yapma becerilerini geliştirecektir. Bununla birlikte, veri tabanlarına erişimin artırılması ve dijital kütüphaneciliğin geliştirilmesi de yayın süreçlerine katkı sağlayacak altyapı unsurları arasında gösterilmektedir. Bursiyer ücretlerinin güncellenmesi ve araştırmacılara yönelik maddi teşviklerin artırılmasının, motivasyon üzerinde doğrudan etkili olacağı belirtilmiştir. Ayrıca, lisans ve lisansüstü düzeyde öğrencilere sağlanan proje desteklerinin sayısının artırılması gerektiği ifade edilmiştir. Bununla birlikte, öğrencilerin belirli danışmanlar üzerinden projelere başvurabileceği bir sistem kurulması, araştırma sürecine daha kurumsal ve planlı bir katılım sağlayacaktır.

Uluslararasılaşma, genç araştırmacılar için en çok ihtiyaç duyulan gelişim alanlarından biridir. Bu kapsamda, yabancı dil desteği, uluslararası kongre ve araştırma ziyaretleri için burs imkânları ve uluslararası araştırma fonlarına yönlendirme yapılması önerilmiştir. TÜBİTAK gibi kurumların yanında benzeri şekilde üniversitenin de kendi kaynaklarıyla bu tür hareketlilikleri desteklemesi gerektiği vurgulanmıştır. Ayrıca öğrencilerin daha fazla zaman geçirebilecekleri akademik, sosyal ve kişisel gelişim ortamlarının oluşturulması da destek programlarının etkisini artıracak stratejiler arasında yer almaktadır. Bu tür ortamlar hem araştırma kültürünün gelişmesine katkı sağlar hem de öğrencilerin üniversiteye aidiyet duygusunu pekiştireceği ifade edilmiştir. Genç araştırmacılar ve doktora öğrencileri için destek

programlarının etkinliğini artırmak, yalnızca fon miktarlarını artırmakla değil, aynı zamanda programların kapsamını genişletmek, niteliklerini geliştirmek, görünürlüklerini artırmak ve sürdürülebilir bir destek ekosistemi kurmakla mümkündür. Bu tür bütüncül yaklaşımlar, gelecekteki akademik kadroların daha donanımlı, üretken ve uluslararası rekabet gücüne sahip bireyler olarak yetişmelerine katkı sağlayacaktır.

6. SONUÇ VE ÖNERİLER

6.1. Üniversitelerde araştırma faaliyetlerinin daha iyi bir noktaya gelmesi için en kritik üç önerinizi paylaşabilir misiniz?

Üniversitelerde araştırma faaliyetlerinin daha iyi bir noktaya gelmesi için öncelikli ihtiyaç, güçlü bir altyapı ve yeterli kaynakların sağlanmasıdır. Laboratuvar, cihaz, yazılım ve araştırma ortamlarının güçlendirilmesi; araştırma yapmayı planlayan akademisyenler için ilk ve en temel şart olarak görülmektedir. Altyapı eksiklikleri yalnızca fiziksel düzeyde değil, aynı zamanda nitelikli araştırma personelinin eksikliği ile de ilişkilendirilmekte ve öğretim üyesi, araştırma görevlisi gibi kadroların artırılması gerektiği vurgulanmaktadır.

İkinci olarak öne çıkan başlık, araştırma fonlarının miktarının artırılması ve yönetiminin kolaylaştırılmasıdır. Araştırma fonlarının yalnızca sayıca değil, nitelik ve içerik bakımından da genişletilmesi gerektiği belirtilmekte; özellikle proje bütçelerinin artırılması, fon yönetim süreçlerinin sadeleştirilmesi ve değerlendirme sürelerinin kısaltılması önerilmektedir. Aynı zamanda, proje yazım sürecinde proje uzmanlarının aktif rol almasının bu süreçte akademisyen üzerindeki yükü hafifleteceği, başvuru kalitesini artıracığı ifade edilmektedir. Üçüncü kritik alan olarak, araştırmacılar arası iş birliği kültürünün güçlendirilmesi ve disiplinler arası araştırmalara olanak sağlayacak ortamların yaratılması öne çıkmaktadır. Farklı fakülteler ve akademik birimler arasında iş birliğini teşvik edecek platformların kurulması, multidisipliner araştırmaları mümkün kılacak yapılar oluşturulması, araştırma merkezleri ve kümelenmelerin etkinleştirilmesi önerilmektedir. Geleneksel tek disiplinli yaklaşımların artık yeterli olmadığı; mühendislik, sağlık, sosyal bilimler ve yapay zekâ gibi alanlar arası geçişlerin desteklenmesi gerektiği vurgulanmaktadır.

Bunlara ek olarak, akademik personelin iş yükünün hafifletilmesi, özellikle yüksekokul ve meslek yüksekokullarındaki öğretim üyelerinin lisansüstü öğrencilerle çalışma imkanlarının artırılması, araştırmaya zaman ayırabilecek koşulların yaratılması gerektiği dile getirilmektedir. Benzer şekilde, akademik performansla dayalı atama ve yükseltme süreçlerinin liyakat esaslı

olarak yeniden düzenlenmesi, yalnızca nitelikli akademisyenlerin üniversitelerde kalmasını sağlayacak mekanizmaların oluşturulması gerektiği de ifade edilmiştir.

Araştırma kültürünün güçlendirilmesi için motivasyonun artırılması ve akademik başarıların görünür hale getirilmesi gerektiği de dikkat çekilen bir diğer önemli unsurdur. Akademisyenler, teşvik ve ödüllendirme sistemlerinin daha sistematik ve tatmin edici hale getirilmesi gerektiğini; kitap, makale, patent ve proje çıktılarının desteklenmesi için üniversite bünyesinde özel birimler kurulmasının faydalı olacağını önermektedir. Ayrıca, araştırma çıktılarının topluma ve sanayiye aktarılabilmesi için üniversite içinde inovasyon ve girişimcilik desteklerinin yapılandırılması gerektiği vurgulanmaktadır. Üniversitelerde araştırma faaliyetlerinin gelişmesi için üç temel strateji öne çıkmaktadır: **altyapının güçlendirilmesi, fonların artırılması ve daha etkin yönetimi ile araştırma kültürünü teşvik eden disiplinlerarası ve iş birlikçi yapılarının kurulması**. Bu stratejiler, hem akademik üretkenliği artıracak hem de üniversitenin toplumsal ve ekonomik katkı potansiyelini güçlendirecektir.

6.2. Araştırma ekosisteminin sürdürülebilirliği için uzun vadeli önerileriniz nelerdir?

Araştırma ekosisteminin sürdürülebilirliği için en temel gereklilik, güçlü bir insan kaynağına dayalı, katılımcı ve bütüncül bir araştırma kültürünün kurumsallaştırılmasıdır. Öncelikle üniversitelerde araştırma faaliyetlerinin belli kişilere dayandırılmadan tüm akademik personele dengeli şekilde dağıtılması gerektiği vurgulanmaktadır. Bu sayede, araştırmaya ayrılacak zaman ve enerji daha adil biçimde paylaşılabilir, akademik üretkenlik yaygınlaştırılabilir.

Araştırma kültürünün sürdürülebilirliği, stratejik kurumsal vizyonla doğrudan ilişkilidir. Araştırma ekosisteminin üniversite politikalarının merkezinde yer alması, araştırmaya öncelik verilmesi ve bu yönde uzun vadeli hedeflerin kurum kültürüne entegre edilmesi gerektiği belirtilmektedir. Araştırma fonlarının yalnızca kısa vadeli projeler için değil, sürekli ve yenilikçi araştırmalar için de erişilebilir hale getirilmesi gerektiği sıklıkla dile getirilmiştir. Bu bağlamda, devlet, üniversite ve özel sektör arasında güçlü, kalıcı ve stratejik iş birlikleri kurulması önerilmektedir.

Eğitim, farkındalık ve etik boyutlar da sürdürülebilirlik açısından önemli görülmektedir. Araştırmacılara yönelik sürekli mesleki gelişim ve etik farkındalık programlarının uygulanması, özellikle genç araştırmacıların akademik yetkinliklerini artıracak gibi, araştırma süreçlerinin güvenilirliğini de artıracaktır. Ayrıca **akademik dürüstlük, fikri mülkiyet hakları ve açık bilim kültürü gibi konularda farkındalık kazandırılmasının, etik**

değerlerle uyumlu sürdürülebilir bir araştırma ekosistemi için vazgeçilmez olduğunu ifade edilmiştir.

Araştırma süreçlerine genç araştırmacıların aktif katılımının sağlanması, ekosistemin geleceği açısından kritik öneme sahiptir. Genç araştırmacılara yönelik mentörlük programlarının kurulması, araştırma ekiplerine daha fazla entegre edilmeleri ve yüksek lisans-doktora tezlerinin gerçek dünya problemlerine yönelik yapılandırılması, bu kişilerin araştırma kültürüne aidiyet duymasını sağlayacaktır. Aynı zamanda kariyer gelişimini destekleyici yapılar, doktora sonrası araştırma pozisyonları ve danışmanlık sorumlulukları da genç araştırmacılara yönelik sürdürülebilirlik stratejilerinde yer almalıdır. Ayrıca dijitalleşme ve veri yönetiminin ekosistemin sürdürülebilirliği için giderek daha büyük önem taşıdığına dikkat çekilmektedir. Araştırma altyapılarının dijital sistemlerle desteklenmesi, elde edilen verilerin açık erişim platformlarında paylaşılması ve dijital araştırma kültürünün tüm akademik birimlerde yaygınlaştırılması gerektiği ifade edilmektedir. Bu uygulamalar, hem araştırma verimliliğini artıracak hem de şeffaflık ve iş birliği kültürünü besleyecektir.

Öne çıkan bir diğer öneri ise kurumsal verimlilik ve yeniden yapılanma süreçlerinin gözden geçirilmesidir. Özellikle çalışmayan veya işlevsiz hale gelen birimlerin yeniden yapılandırılması, araştırma odaklı bir organizasyonel yapının tesisi, akademik ve idari personelin görev tanımlarının performans temelli değerlendirilmesi gerektiği belirtilmektedir. Bu kapsamda, üniversiteler arası **akademisyen hareketliliği, iç denge politikaları ve liyakat sistemleri de** yeniden yapılandırılmalıdır.

Son olarak, uluslararası iş birlikleri, teknoloji transferi ve toplumsal katkı odaklı araştırmaların teşvik edilmesi, ekosistemin hem akademik hem de ekonomik sürdürülebilirliğini sağlamada etkili olacaktır. Bu bağlamda üniversitelerin yalnızca bilgi üretim merkezleri değil, aynı zamanda toplumun sorunlarına çözüm üreten kurumlar olarak konumlanması gerektiğinin üzerinde önemle durulmaktadır.

GENEL DEĞERLENDİRME

Selçuk Üniversitesi bünyesinde, araştırma potansiyeli yüksek 100 öğretim üyesi ve 23 fakülte yöneticisinin kıymetli katkılarıyla hazırlanan bu rapor genel olarak değerlendirildiğinde; Selçuk Üniversitesi'nin mevcut araştırma kültürü, güçlü akademik kadrosu, köklü altyapısı ve gelişime açık dinamikleri sayesinde önemli bir potansiyele sahip olduğu, ancak bu potansiyelin daha etkin ve sürdürülebilir bir şekilde performansa dönüştürülebilmesi için bütüncül ve stratejik adımlar atılması gerektiği anlaşılmaktadır. Bu doğrultuda, raporda yer alan araştırma potansiyelinin etkin kullanımını destekleyecek temel gelişim alanları ve öncelikler aşağıda gibi özetlenebilir.

Araştırma altyapısının güçlendirilmesi, bu dönüşümün temel yapı taşlarından biridir. Modern laboratuvarların kurulması, mevcut laboratuvarların teknolojik olarak güncellenmesi ve araştırma cihazlarının ortak kullanımına yönelik dijital rezervasyon sistemlerinin oluşturulması, üniversitenin bilimsel üretkenliğini artıracaktır. **Üniversite-sanayi iş birliklerinin yaygınlaştırılması** da araştırma ekosisteminin güçlenmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Teknokent ve Teknoloji Transfer Ofisi'nin (TTO) daha etkin çalışması, projelerin doğrudan sanayiye sunulması ve sanayi ile ortak yürütülen projelere özel teşvik mekanizmalarının geliştirilmesi bu alandaki öncelikli adımlar arasında yer almaktadır. **Araştırma potansiyelinin uluslararası düzeyde artırılması** amacıyla stratejilerin güçlendirilmesi gerekmektedir. Yabancı akademisyenlerle ortak projelerin desteklenmesi, uluslararası fonlara erişim için dil ve proje yazımı desteği sağlanması, değişim programlarının ve çift diploma uygulamalarının yaygınlaştırılması üniversitemizin uluslararası görünürlüğünü güçlendirecektir. **Disiplinlerarası araştırmaların teşvik edilmesi** için ortak araştırma merkezlerinin kurulması, fakülteler arası iş birliklerinin desteklenmesi ve multidisipliner proje çağrılarının açılması önerilmektedir. Fakülteler arası eşleşmeleri kolaylaştıracak dijital platformların geliştirilmesi de bu süreci hızlandıracaktır. **Akademik yükün azaltılması ve zaman yönetiminin iyileştirilmesi**, akademik üretkenliği doğrudan etkileyen önemli bir unsurdur. Ders yüklerinin dengelenmesi, araştırmaya zaman ayırmaya yönelik yeni yapılar kurulması ve araştırma görevlisi sayısının artırılarak öğretim üyelerine destek sağlanması gerekmektedir. **Dijitalleşme ve yapay zekâ entegrasyonu**, araştırma süreçlerinin daha etkin ve verimli yönetilmesi açısından kritik öneme sahiptir. Veri toplama, analiz ve yayın hazırlığı gibi süreçlerde yapay zekâ teknolojilerinden yararlanılması; proje başvurularının ve yürütme

süreçlerinin dijital platformlar üzerinden izlenebilir hale getirilmesi önerilmektedir. **Genç akademisyenler ve öğrenciler** için destek programlarının yaygınlaştırılması, üniversitemizin uzun vadeli bilimsel başarısının teminatıdır. Mentörlük programlarının kurulması, araştırma burslarının artırılması ve yayına teşvik programlarının yaygınlaştırılması genç araştırmacıların akademik gelişimini destekleyecektir. **Bürokratik süreçlerin basitleştirilmesi** amacıyla proje başvuru ve yürütme süreçlerinde destek birimlerinin etkinleştirilmesi; etik kurul, ödeme ve izin işlemlerinin dijitalleştirilerek hızlandırılması büyük önem taşımaktadır. Son olarak, **araştırma kültürünün kurumsallaşması** üniversitenin kalıcı başarısı için kritik bir adımdır. Proje etkinlikleri, kariyer söyleşileri, başarı öykülerinin daha görünür hale getirilmesi gibi faaliyetlerle araştırma kültürü yaygınlaştırılmalı; kurumsal aidiyet ve takım ruhu daha da güçlendirilmelidir.

Bu kapsamlı yaklaşımla Selçuk Üniversitesi, araştırma potansiyelini sadece niceliksel olarak artırmakla kalmayacak, aynı zamanda nitelikli, etkili ve uluslararası rekabet gücüne sahip bir bilimsel üretim ortamı oluşturacaktır. Raporda sunulan önerilerin kararlılıkla hayata geçirilmesi, üniversitenin ulusal ve küresel araştırma ekosisteminde daha güçlü bir konuma ulaşmasını büyük ölçüde katkı sağlayacaktır.

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
ARAŞTIRMA DEKANLIĞI